

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

Halleholm

JOULUTUNNELMAA

Suomentanut Anna-Mari Raaska

Karisto
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
Christmas Chaos in Halleholm

Julstök i Halleholm © Ruth Kvarnström-Jones
First published by Printz Publishing, Sweden, in 2021.
Published by agreement with Norstedts Agency.

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
ISBN 978-951-1-47142-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*Rakkaudella Jean Jenkinsin, vertaansa vailla olevan
ystävän ja kustannustoimittajan muistolle.*

Henkilöt

Magdalena Bernaborg-Halleholm: Halleholmin perheen matriarkka. Amelia Lindegrenin vanha vihollinen ja syy Lindegrenien ja Halleholmien väliseen 60 vuotta jatkuneeseen vihanpitoon. Seestynyt iän myötä ja hyvittää nyt tekojaan. Asuu Tukholmassa komeassa Bernaborg-rakennuksessa.

Markus Halleholm*: Edellisen heikkotahtoinen aviomies. Lapsuudessaan ja nuoruudessaan rakasti serkkuaan Ameliää. Ja sitten petti hänet.

Désirée Halleholm: Magdalena Bernaborg-Halleholmin ainut lapsi. Bernaborgien valtavan omaisuuden perijä. Halleholmin sairaalan varainkeruukomitean puheenjohtaja. Asuu Villa Halleholmissa.

Ulrik Halleholm*: Halleholm AB:n entinen toimitusjohtaja. Vaihtoi sukunimensä Halleholmiksi naidessaan sukuun.

Reuben Halleholm: Désirée ja Ulrik Halleholmin vanhin lapsi. Halleholm AB:n säälimätön toimitusjohtaja. Omistautunut perheelleen. Lovisan kostonhimoinen vastustaja. Asuu Halleholmin kartanossa.

Ellen Halleholm: Edellisen hämmästyttävän upea amerikkalainen vaimo.

Lydia ja Lyon Halleholm: Reubenin ja Ellenin suloiset taaperoikäiset kaksoset.

Axel Halleholm: Désirée ja Ulrik Halleholmin keskimäinen lapsi. Järjettömän komea sekä arvostettu lasten syöpälääkäri. Lovisan miesystävä.

Julia Halleholm: Désirée ja Ulrik Halleholmin nuorin lapsi. Yhtä kunnollinen ja mukava kuin veljensä Axel. Unelmoi muotisuunnittelijan urasta.

Elin Halleholm*: Amelian äiti. Dunlidenin kartanon entinen sisäkkö. Meni lopulta naimisiin Amelian isän kanssa juuri ennen tämän kuolemaa.

Rebecca Landberg: Kotoisin Kanadasta, Lovisan paras ystävä. Arvostettu neonatologi.

Amelia Lindegren*: Avioliiton ulkopuolella syntynyt Halleholm. Maineikas pukuompelija 1940-luvulla, myöhemmin pääosin ompeli pukuja Ruotsin kuninkaalliseen oopperaan.

Johan Lindegren*: Edellisen aviomies. Legendaarisen Leipomon perustaja.

Olle Lindegren: Amelian ja Johanin poika. Lindegrenin rakennusliikkeen omistaja. Paikallisten suosima rakennusalan yrittäjä, omistautunut perheensä. Asuu Etelä-Halleholmissa.

Birgitta Lindegren: Edellisen vaimo. Luotettava äitihahmo ja kaikin puolin hyvä tyyppi.

Johanna Lindegren-Jenkins: Ollen ja Birgittan vanhin tytär. Huulistina New Yorkissa. Pakeni Yhdysvaltoihin sisarensa kuoltua.

Cecilia Lindegren*: Ollen ja Birgittan keskimäinen tytär. Lupaava ballerina, joka kuoli leukemiaan 13-vuotiaana.

Lovisa Lindegren: Ollen ja Birgittan nuorin tytär. Entinen villi lapsi, nyt loistava leipuri. Omistaa Leipomon. Rakastaa Axelia.

Liv Nilsson: Menestynyt arkkitehti, joka tietää mitä haluaa. Esimerkiksi Axelin.

Greta Olsson: Amelian paras ystävä seitsemänkymmenen vuoden ajalta. Lahjakas floristi. Erittäin lahjakas juoruilija. Asuu kukkakauppansa yläkerrassa keskusaukiolla.

Mikael Olsson: Edellisen poika. Pyörittää nyt äitinsä kukkakauppaa.

Sebbe Olsson: Gretan pojanpoika ja Tildan poikaystävä. Työskentelee Lindegrenien rakennusliikkeessä.

Oliver Rönngren: Paikallislehti *Halleholmin Kronikan* toimittaja ja valokuvaaja.

Simone Saunders: Uppin Arms -pubin brittiläinen omistaja. Hyväsydäminen ja suorapuheinen ystävä.

Henrik: Edellisen puoliso. Pidetty kapakoitsija ja autoharrastaja.

Hans Stolt: Granbergetin kartanon talonmies.

Agneta Stolt: Edellisen vaimo.

Algot Svensson: Halleholmin kartanon entinen pääpuutarhuri, jolla on koko kaupungin paras viherpeukalo. Gretan vanha ystävä. Lovisan ja Leipomon uskollinen ystävä. Asuu mökissään pohjoisella niemellä.

Peter Svensson: Edellisen poika. Asuu Australian Sydneyssä.

Caroline Svensson: Algotin pojantytär. Asuu Australian Sydneyssä.

Nina: Cecilia Lindegrenin paras ystävä.

Vanha Tom: Algotin kaveri. Lukutoukka. Asuu palvelutalossa.

Paolo: Pyörittää Halleholmin sairaalan kahviota.

Tilda: Lovisan häkellyttävän upea apulainen ja vankkumaton tukija. Leipomon kanta-asiakkaiden suosikki. Haaveilee kondiittorin urasta.

Viktor: Tildan veli. Hyvin ujo ja kärsii lukihäiriöstä, mutta on löytänyt oman erityislahjakkuutensa: leivän leipomisen.

Eläimet

Komistus: Lovisan norjalainen metsäkissa. Paikallisjulkkis, joka pitää hoviaan Leipomon lounge-puolella. Ja pihistää kanelipullia.

Keisari: Algotin punaraidallinen kollikissa.

Nelson: Reubenin suklaanruskea labradorinnoutaja.

*Menehtynyt, muttei unohdettu.

Luku 1

Halleholm, lokakuu 2010

Lovisa Lindegren kohotti kimaltavan vihreää juomaansa noidalle, joka seiso i Uppin Armsin, suosituksen brittipubin, kynttilöiden valaise-man tiskin takana Halleholmissa, kahden niemen välissä sijaitsevassa pienessä rannikkokaupungissa noin neljäkymmentä kilometriä Tuk-holmasta pohjoiseen. ”Täydellistä”, hän huokaisi.

Pubin englantilainen emäntä, Simone Saunders, nyökkäsi ja väläytti Lovisalle kammottavan hymyn mustatuilla hampaillaan.

Lovisa hyrisi onnesta kurpitsa-asunsa sisällä. Hän rakasti juhla-päiviä: halloweenia, Lucian päivää, uudenvuodenaattoa, pääsiäistä, vappua ja juhannusta. Itse asiassa hän käytti hyväkseen jokaisen mah-dollisuuden kerätä ihmiset yhteen syömään, juomaan ja pitämään hauskaa. Mutta silti... Hän vilkuili ympärilleen. Jopa nyt, oman kotikaupunkinsa turvallisessa lämmössä Lovisan sydäntä kivisti, kun hän ajatteli Ceciliaa: perheen juhliä rakastavaa prinsessaa, joka oli elä-nyt tanssimista ja ballerina-asuja varten. Ceciliaa, jonka vaaleat hiuk-set ehtivät aina kadota Lovisan näkökentästä juuri kun hän kään-nähti katsomaan, oliko todellakin nähnyt vilauksen isosiskostaan kii-ruhtamassa Halleholmin keskusaukion poikki. Esimerkiksi pukeu-tuneena pitkään mustaan viittaan ja kovakärkisiin balettitossuihin. Sekin oli hullua. Ainakaan Lovisa ei muistanut, että Cecilia olisi kos-kaan omistanut sellaista viittaa.

Tähän aikaan vuodesta, kun halloweenia ja pyhäinpäivää vietettiin lähes perättäin, ja elävien ja kuolleiden välinen harso oli erityisen ohut, hiipi tunne Cecilian läsnäolosta entistä lähemmäs, ja pettymyksen kylmä läimäys – joka väistämättä seuraa katteettoman toivon vanavedessä – sattui entistäkin kipeämmin. Lovisa pysäytti jo rutiinilla kylmän epätoivon aallon, joka uhkasi tempaista hänet mukaansa. Hän kääntyi taas ystäviensä puoleen.

Julia Halleholm, vaikutusvaltaisen Halleholmin perheen ainut tytär ja Lovisan isoisoisoisän lapsenlapsenlapsenlapsi, näytti häikäisevältä tiukasti istuvassa noita-asussaan ja hatussaan, jota koristi näytävä sininen sulka. Julia nappasi lakritsisen hämähäkinjalan mustasta kuppikakusta, jonka koristeena oli suklaaströseleitä ja kaksi marsipaanisilmää, työnsi sen suuhunsa ja lipoi sitten suklaakuorrutetta sormistaan. Hän joutui melkein huutamaan saadakseen äänensä kuululle kovaäänisistä raikuvan Ghostbusters-elokuvan tunnusmusiikin yli. ”Nämä hämähäkkikuppikakut ovat mahtavia. En ole koskaan aiemmin maistanut lakritsileivonnaisia.”

”En minäkään”, Lovisa sanoi. ”Jouduimme testailemaan aika lailla ennen kuin saimme lakritsipitoisuuden kohdalleen.”

”Piipahdin aiemmin iltapäivällä alakerrassa Leipomon keittiössä”, Julia kertoi sideharsoon kääriytyneelle hahmolle, jolla oli aavemaisen valkoiseksi kalkittu naama. ”Ja Lovisa oli kynnärpätään myöten jaloissa, siivissä ja silmissä. Siellä oli meneillään varsinainen kauhukabinettitehdas. Uskomatonta, että hän sai kaiken valmiiksi.”

Muumio, joka päiväsaikaan tunnettiin tohtori Axel Halleholmia, siemaisi hämärässä hohtavaa Bloody Maryaan ja kohotti sisarelleen huvittuneena toista kulmakarvaa. ”Minusta taas on uskomatonta, että sinä saat yhtään vaatekappaletta valmiiksi. Tuntuu, että vietät vähintään yhtä paljon aikaa alakerran Leipomossa kuin yläkerran ateljeessasi.”

”Ei se helppoa olekaan.” Julia huokasi dramaattisesti. ”Mutta minkä minä sille voin, kun Lovisan tuotosten herkulliset tuoksut tihkuvat koko ajan lattialautojen välistä? Pahin pelkoni on, että otan

mitat asiakkaastani, ja hänen vyötärönympäryksensä on kasvanut pari senttiä ennen kuin hän ehtii edes ulos koko rakennuksesta.”

”Hah!” Lovisa nauroi. ”Kunpa niin olisikin. Mutta en minä valita. Sen jälkeen, kun avasimme ovet uudelleen ja ihmiset kuulivat, että meillä on pikkuinen kirjasto, Leipomosta on tullut seniorikansalaisten pyhiinvaelluskohde. Aina vain useampi tulee lainaamaan tai palauttamaan kirjoja, ja yleensä he jäävät myös vaihtamaan kuulumisia ja syömään jotain pientä. Sitten kun he lähtevät kotiin, tulevat äidit, ja koulun jälkeen myös heidän lapsensa. On ihmeellistä, että parissa viikossa on tapahtunut sellainen muutos.”

Axel kietoi kätensä Lovisan hartioiden ympärille ja painoi suukon hänen hiuksilleen. ”Olen niin ylpeä sinusta. Kävitkö muuten jo hake-massa sen pakettiauton?”

”Haen sen maanantaina. Se on vanha rotisko mutta hoitaa kyllä hommansa, kunnes minulla on varaa ostaa parempi.”

”Olen sanonut tämän sinulle jo kerran ja sanon vielä uudelleenkin: jos tarvitset paremman kulkuneuvon, niin osallistun mielelläni kuluihin.”

”Axel, tuo on tosi ystävällistä, mutta en halua sekoittaa työtä ja yksityiselämää, kun kaikki on vielä niin alkumetreillä. Käytän siihen osan niistä rahoista, jotka Magdalena maksoi minulle vuokrana Julian ateljeesta. Jos hän ei olisi vaatinut saada maksaa vuoden vuokraa etukäteen, koko pakettiauton ostaminen olisi ollut täysi mahdottomuus. Se oli oikea taivaan lahja.”

”Ja siinä sivussa se myös pakottaa teidät kaksi tulemaan toimeen keskenänne koko vuoden. Ovela veto Magdalena-mummilta.”

Lovisa pukkasi Axelia kyynärpäällään. Tietenkin Axelin piti viitata heidän isoäitiensä, Amelia Lindegrenin ja Magdalena Bernaborg-Halleholmin väliseen katkeraan vihanpitoon, jonka kuollut vauva ja sabotoidut liiketoimet olivat aiheuttaneet, ja joka oli kestänyt kuusi vuosikymmentä. Horjuva tulitauko naisten lastenlasten välillä – erityisesti Axelin isoveljen Reubenin ja Lovisan välillä – oli vasta kahden kuukauden ikäinen. Eikä Lovisa edelleenkään luottanut Reubeniin tippaakaan.

Hän vei keskustelun takaisin turvallisemmille urille. ”Se pakettiauto tulee olemaan jokaisen äyrin arvoinen. Maanantaina alamme toimittaa Halleholmin sairaalan kahvioon viikoittain kahdeksansataa kanelipullaa, ja joulutilauksiakin satelee jo sisään.”

Axel puristi Lovisaa entistä tiukemmin. ”Leipomo palauttaa maineensa kaupungin parhaana kahvilana.”

Lovisa kietoi kätensä Axelin kaulaan ja suuteli häntä.

”Hei, menkää muualle kutemaan”, Julia murisi.

Lovisa taputti käsiään innoissaan. ”Odotan joulua niin kovasti. Avotulella paahdettuja kastanjoita ja pakkanen nipistelemässä nenää. Viime vuonna minulla oli vain oikutteleva keskuslämmitys ja Lontoon tihkusade.” Hän nyrpisti nenäänsä muistolle.

”Eiköhän nuo toiveet saada täytettyä”, Axel sanoi. Hän osoitti sideharsoon kääriytyllä sormellaan ovensuussa seisovia mustia hirviöitä, joiden kasvot hohtivat neonvihreinä. ”Ovatko nuo äitisi ja isäsi?”

Lovisa nousi varpailleen nähdäkseen väkijoukon yli. ”Jep. Voitko huitoa heille vähän? Sinun muumiolookisi ei voi jäädä huomiotta.”

Axel viittoili hirviöille ja vilkaisu sitten omaa asuaan. ”Olen tästä kyllä aika ylpeä. Käytin siihen jopa kymmenen minuuttia. En tiennyt, pääsisinkö ylipäänsä lähtemään sairaalasta ennen kuin vasta viime minuuteilla. Mutta... saatan tarvita vähän apuja, kun tämä punainen drinkki alkaa pyrkiä ulos. Unohdin varauuskäynnin.”

Tytöt kiljuivat naurusta.

Lovisa pyyhki silmiään. ”Ja sinä vielä ihmettelet, miksi rakastan sinua.” Lovisa itse ei ihmetellyt. Sen jälkeen, kun hän oli lopulta antanut itselleen luvan rakastaa tohtori Axel Halleholmia, heidän suhteensa oli syventynyt salamannopeasti.

”Eihän minua voi kuin rakastaa!” Axel virnisti samalla rennolla charmilla, joka sai hänen hoitamansa sairaat lapset hymyilemään. Miehen vaalea tukka hohti kynttilänvalossa hänen kasvojensa ympärillä kuin halo.

Rakkaus Lovisan sydämessä roihahti taas täyteen liekkiin. ”Tuolainen elvistely maksaa sinulle kyllä toisen suudelman.”

Axel hoiti velkansa.

Julia nappasi tarjottimelta suklaalepakon ja puraisi sen siivestä kärjen. ”Luulin, että äiti olisi jo täällä. Hän lupasi yrittää tulla. Olen tolkuttanut hänelle, että hänen täytyisi mennä enemmän ihmisten pariin, ja olin ihan varma, että hän tulisi tänään. Puhuimme siitä viime viikonloppuna. Tein hänelle jopa Endora-asun.”

Lovisaa nauratti, kun hän ajatteli huoliteltua ja hieman etäistä Désirée Halleholmia herneenvihreässä ja säkenöivän pinkissä asussa. Äkkiä hän tunsi kylmän henkäyksen selässään. Hän säpsähti, käännähti ympäri ja yritti silmiään siristäen selvittää, miksi hänestä tuntui, että häntä tarkkailtiin.

Axel seurasi hänen katsettaan. ”Mitä nyt?”

”Luulin...” Lovisa pakotti kasvoilleen huolettoman hymyn. ”Ei se ollut mitään.” Eihän se koskaan ollut. Joten miksei hän pystynyt karistamaan järjenvastaista tunnetta Cecilian läsnäolosta? ”Hei, äiti.”

Birgitta Lindegren veti halloweenhuppunsa pois päästä ja painoi suukon tyttärensä poskelle. ”Paikkahan on ihan tupaten täynnä. Mukava nähdä, Axel, ja sinua myös, Julia-kulta. Olet taatusti koko paikan trendikkäin noita. Mitä luulet, olisikohan sinulla mitenkään aikaa ommella minulle mekko? Olen lähdessä ensi kuun lopulla New Yorkiin.”

Heleä puna kohosi Julian poskille. ”Vau, kiitos. Pidän huolen siitä, että on. Ja annan sinulle kunnon kaverialennuksen.”

Lovisa tunsi syyllisyyden piston. Hän oli inhonnut Julian kopeutta ja vihamielisyyttä vuosien ajan käsittämättä, että ne olivat vain haarniska, jolla tämä peitti huonon itsetuntonsa ja syvään juurtuneen epävarmuutensa. Huonoon itsetuntoon Lovisa pystyi mainiosti samaistumaan. Ennen kuin hän oli saanut virallisen diagnoosin lukihäiriöstä, hän oli pitänyt itseään täysin hyödyttömänä ja valinnut selviytymiskeinokseen pelleilemisen. Nyt hän tiesi asioiden oikean laidan, sekä itsensä että Julian suhteen. Hän tiesi myös, että syvälle juurtuneet lapsuuden epävarmuudet eivät koskaan täysin hävinneet.

Virnuileva hirviö ojensi hänen äidilleen oudon sinisen drinkin.

”Kiitos, Kai.” Birgitta tarkasteli lasin sisältöä. ”Mitä tämä on?”

Hirviön hupun alta ilmestyi Olle Lindegren. ”Hemmetistäkö minä tietäisin. Simone vakuutti, että tykkäisit siitä.” Lovisan isä haukkasi oranssista kuppikakusta, jolla oli kaksi suklaahammasta ja vihreä marsipaaninen varsi. Silmät pyöreinä hän mutusteli unelmaisen kuohkeaa suupalaansa ja nyökkäsi sitten arvostavasti tyttärelleen. ”Maistuu kurpitsalta. Oikein hyvää.”

”Kiitos, isä. Olemme myyneet tänään satoja halloweenleivoksia ja kuppikakkuja. Vaikuttaa siltä, että monet juhlivat päivää etuajassa, koska on lauantai, mutta huomenna noudetaan vielä yksitoista kummituskakkua.”

”Hyvä. Sinulla täytyykin olla kunnollinen puskurirahasto, että selviät tammikuusta. Silloin kaikki ovat laihdutuskuurilla ja pitävät kukkaronnyörit tiukalla. Sama juttu rakennusalalla. Ihmiset haluavat kaiken valmistuvan jouluun mennessä, ja tammikuussa on kaikki seis.”

”Yritän nyt loppuvuonna tahkota tarpeeksi voittoa, jotta selviän tammikuun. Se pitäisi pankin tyytyväisenä, ja minut tietysti myös.”

Birgitta silitti kämmenselällään Lovisan poskea. ”Mutta älä silti raada liikaa.”

”Lupaam sen. Elokuussa ihan oikeasti ajattelin tunaroineeni koko homman.”

Hiljaisuus laskeutui.

Lovisa nosti molemmat kädet ilmaan. ”Tiedän, me kaikki ajatelimme. Mutta tästedes asiat ovat toisin. Vain kovaa työtä ja myötä-tuulta.”

”Malja sille”, Axel sanoi. ”Kovalle työlle, myötätuulelle... ja optimismille.”

Lovisa väläytti hänelle leveän hymyn. ”Mutta herra Halleholm, minullahan on oma kulta kainalossa ja kassa laulaa – mikä muka voisi mennä pieleen?”

Luku 2

Ilta oli kylmä, lämpötila painui selvästi jo pakkasen puolelle. Lovisa ja Axel kävelivät käsikynkkää kotiin kahlaten Halleholmin keskusaukiota peittävässä kuivissa lehtikasoissa, kädet syvällä takintaskuissa.

Lovisa nuuski ilmaa. ”Rakastan syysiltojen tuoksua. Taitaakin olla aika kaivaa komerosta paksummat takit ja hanskat.”

Axelin kulmakarvat kohosivat pipo-reunan alle. ”En tiennytkään, että syysilloilla on jokin tietty tuoksu.”

Lovisa vilkaisi häntä silmäkulmastaan. ”Tietysti on. Sellainen puhdas ja kirpeä ja myös melko täydellinen, koska joulu on tulossa.”

Axel nuuski pitkään ja hartaasti. ”Se tekee myös hyvää nenän limakalvoille.”

”Myös sitä.”

Leipomon pyörätuoliluisikan reunaa koristavien kurpitsojen kynttilät olivat jo palaneet loppuun ja hymyt sammuneet, mutta kolmen suuren ikkunasyvennyksen pienet led-lamput loistivat edelleen. Ne valaisivat kultaisten, vihreiden ja punaisten lehtien lehvästössä olevia oransseja ja mustia leivonnaisia. Pienessä kehystetyssä lapussa kerrottiin, että lehvästö oli Gretan Viherhuoneen, torin vastakkaisella puolella olevan kukkakaupan, ystävällinen lahjoitus. Oli tietysti selvää, että leivonnaiset eivät olleet syötäväksi tarkoitettu, mutta vain leivontaharrastajat tiesivät niiden olevan maalattua marenkia.

”Ikkunat näyttävät vielä tavallistakin paremmilta, kun ulkopuolella on pimeää”, Axel sanoi. ”Mitä aiot laittaa niihin halloweenin jälkeen?”

”En mitään erikoista. Jatkamme syksyteemaa, käytämme sesongin hedelmiä ja pieniä hedelmätarlehteja. Tarlehtien kuoret olen jo tehnyt. Se onni näyteikkunaleivonnaisissa on, että ne voi valmistaa hyvissä ajoin, koska kukaan ei kuitenkaan syö niitä. Mutta”, Lovisa nosti etusormensa riemuissaan pystyyn, ”jouluksi olen ajatellut tehdä ikkunoihin piparkakkukuvaelmat.”

”Sellaiset, mitä isoisälläsi Johanilla oli tapana tehdä?”

”Juuri niin. Ajattelin, että se olisi hieno kunnianosoitus hänelle, ja ilahduttaisi myös vanhempia Halleholmin asukkaita, jotka vielä muistavat ne.”

”Olet näköjään miettinyt jo kaiken valmiiksi.” Axel veti Lovisan syliinsä ja painoi kylmän nenänsä tämän punertaviin kiharoihin.

Lovisa huokaisi haaveilevasti. ”Mennään yläkertaan.”

Kolmikerroksinen talo, joka tunnettiin Halleholmin vanhimpana kivitalona, oli kuulunut Lovisan suvulle siitä lähtien, kun tämän isoisosa Gustav Halleholm oli ostanut sen häälahjaksi tyttärelleen Amelialle vuonna 1946. Talon toisessa kerroksessa oli ollut isoäiti Amelian, ilmiömäisen vaatesuunnittelijan, ateljee, ja pohjakerroksessa isoisä Johan, maineikas kondiittori, oli pyörittänyt Leipomoa. He olivat testamentanneet kiinteistön lapsenlapselleen Lovisalle, joka oli ollut kiinnostunut leipomisesta ja oppinut ammatin salat isoisältään.

Lovisa oli aina rakastanut ylimmän kerroksen avaraa asuntoa, josta avautui hieno näköala Halleholmin keskusaukiolle ja ydinkeskustan 1700-luvulta peräisin olevien kattojen ylle. Nämä huoneet olivat olleet hänelle lapsuudessa toinen koti, suojapaikka elämän kylmiltä tuu- lilta. Jokainen uurre mäntypuisessa työtasossa hänen sormiensa alla oli hänelle tuttu. Jokainen lautanen ja muki kanto muistoja, ja suurin osa niistä muistoista oli onnellisia.

Siihen mennessä, kun Lovisa oli vaihtanut aamutakin ylleen ja keittänyt heille mukilliset höyryävän kuumaa kaakaota, oli Axel syyttänyt takkatulen sekä takanreunuksella ja sohvapöydällä olevat kynttilät. Norjalainen metsäkissa, jolta puuttui puolikas korva, torkkui keinutuolissa tulen ääressä.

Axel istui sohvalle ja siveli hellästi kissan kylkeä. ”Komistus on alkanut lihoa.”

”Olen huomannut.” Lovisa kävi istumaan lattialla olevalle porontaljalle ja nojautui taaksepäin vasten Axelin jalkoja. Hän voihkaisi, kun miehen sormet alkoivat hieroa niskassa olevia tiukkoja nystyröitä. ”Mutta tuntuu pahalta kitsastella ruoassa, kun se oli ennen niin laiha ja arka.”

”Kuinka kauan se on nyt ollut sinulla?”

”Odotas. Se marssi sisään, kun olin toista iltaa täällä, eli maaliskuun lopulla.” Lovisa laski sormillaan. ”Seitsemän kuukautta.”

”Sitten se tietää jo, ettei sen tarvitse nääntyä nälkään. Ostetaan sille seniorikissojen ruokaa. Ja jätetään kanelipullat hetkeksi pois”, Axel ehdotti varovasti.

Kädet, jotka sukelsivat Lovisan aamutakin sisään hieromaan hänen uupuneita hartioitaan, saivat hänet luopumaan aikeista puolustella Komistuksen pullanhimoa. Lovisan silmäluomet olivat puoliksi ummessa. Luojan kiitos kelloja siirrettäisiin ensi yönä tunnilla taaksepäin, ylimääräinen tunti unta tuli todella tarpeeseen. Hän oli ollut hereillä aamuvuodesta lähtien.

”Lovis?” Axel kysyi.

Lovisa tunsi aina lämmön läikähtävän sisällään, kun kuuli Axelin lausuvan ääneen nimensä hellittelymuodon, jota hänen perheensäkin käytti.

”Hmmm?”

”Oliko sinulla vielä muita toiveita paahdettujen kastanjoiden ja lumen lisäksi? Miten haluat viettää joulua?”

”Sinun kanssasi”, Lovisa mumisi.

”Samat sanat.” Axel suuteli hänen niskaansa.

Lovisa voihkaisi taas.

”Mutta minun täytyy viettää joulu Halleholmin kartanossa”, Axel jatkoi. ”Tämä on ensimmäinen joulu isän kuoleman jälkeen.”

Lovisa suoristi selkensä. Hän hörppäsi kaakaosta ja laski sitten mukin hitaasti sohvapöydälle. Hän kääntyi katsomaan Axelia. ”Koko joulu?”

”Ainakin jouluaatto.”

”Eikö Désirée halua viettää joulua uudessa kodissaan?”

”Tuskinpa. Reuben ja Ellen eivät missään tapauksessa suostu lähemään kartanosta jouluna, ja äitini haluaa olla lastenlastensa kanssa. Lyon ja Lydia täyttävät tiistaina kaksi vuotta, joten joulua tulee olemaan yhtä hulinaa. Itse asiassa varmaan juuri lasten avulla äiti ylipäänsä selviää tästä ensimmäisestä vuodesta. Viime vuonna isä oli niin sairas, että se oli yhtä painajaista.”

”Se oli varmasti kamalaa.” Lovisan mielessä välähti muisto toisesta joulusta sairaalasängyn äärellä. Tekokuusi halpoine koristeineen. Pistävä desinfiointiaineen ja suurtalouskeittiön tuoksu, jonka saattoi haistaa vaatteistaan vielä pitkään vierailun jälkeen. Väkinäinen iloisuus. Olisi ollut helpompi vain laittaa luukut kiinni ja unohtaa koko joulua. Lovisa hätisti muiston pois ja keskittyi taas siihen, mitä Axel sanoi.

”Voisitko edes harkita, että tulisit Halleholmin kartanoon kanssani?” tämä juuri kysyi. ”Edes joksikin aikaa. Ymmärrän kyllä, että haluat viettää osan päivästä Ollen ja Birgittan kanssa Etelä-Halleholmissa, mutta voisit tulla esimerkiksi kahville aattoaamuna? Tai jopa lounaalle. Meidän täytyy saada tavata jouluaattona. Täytyy.”

”Leipomo on auki koko aamun.”

”Mihin asti?”

”Yhteen.”

”Tule sen jälkeen.”

Lovisa nosti kätensä ilmaan. ”Kuvitteletko ihan oikeasti, että Reuben toivottaa minut tervetulleeksi Halleholmin kartanoon? Hän on saattanut julistaa aselevon, mutta sanoisin, että lippu on ennemminkin likaisen harmaa kuin valkea. Ja vaikka hän kutsuisikin minut, mitä hän *ei* tule tekemään, niin kyllä sen kaiken sulattelussa menee vielä aikaa. Vielä kolme kuukautta sitten hän teki kaikkensa saadakseen Leipomon konkurssiin ja varastaakseen Etelä-Halleholmin vanhemmiltani.” Lovisa heilutti sormeaan. ”Ja pihisti myös Halleholmin sairaalakahvion sopimuksen nenäni alta. Sen sopimuksen menettäminen olisi ollut

viimeinen naula Leipomon arkkuun, ja Reuben tiesi sen. Tiedän kyllä, että hän on veljesi, mutta hän on tärkeilevä salakavala paskiainen, ja joulun viettäminen hänen kanssaan on yksinkertaisesti liikaa pyydetty.”

”Tiedän, ettei Reuben ole mikään pulmunen, mutta sinä pidät Ellenistä ja lapsista, ja pidät varmasti äidistänikin, kunhan tutustut häneen vähän paremmin. Ja tietysti Juliakin on siellä. Ja isoäitini.”

”Magdalena?” Lovisa väläytti vinon hymyn. Vaikka Magdalena Bernaborg-Halleholm olikin kiistämättä syyppää vanhoihin kaunoihin perheiden välillä, oli Halleholmin vanha matriarkka sittemmin ryhtynyt korjaamaan vääryyksiä ja selvittämään asioita – vanhimman lapsenlapsensa Reubenin kauhistukseksi. ”Hän on mahtava. Olen edelleen ällikällä lyöty siitä, että hän päätti kiskaista paksun shekkivihkonsa esiin ja rahoittaa lasten saattohoitokotisi.”

”Hän on reilu tyyppi. Rahoituksen saaminen saattokodille oli ratkaisevaa. Suunnitelmat ja luonnokset, jotka olivat aiemmin vain ideoita ja haaveita, voidaan nyt oikeasti piirtää paperille. Bernaborgit ovat aina olleet suuria filantrooppeja, mutta heillä on ollut tapana tukea ennemminkin taidetta kuin tiedettä.”

”Mutta yhtä juttua en ymmärrä”, Lovisa sanoi. ”Mistä paikalliset ovat saaneet vihiä saattokodista? Kuulin tänään Leipomossa parin ihmisen puhuvan, kuinka mahtava idea se on.”

”Oli selvää, että sana leviää heti kun rekisteröimme tontin ja sen käyttötarkoituksen. Se on kaikki julkista tietoa.”

”Mistä Bernaborgien omaisuus oikeastaan on lähtöisin?” Lovisa ajatteli, miten hassua oli, että hän oli aina tiennyt Bernaborgien olevan miljardöörejä muttei ollut koskaan pysähtynyt miettimään, miksi.

”He aloittivat laivanrakennuksella; ensin kalastus- ja rahtialuksia, sitten he laajensivat sota-aluksiin ja tietysti luksusristeilijöihin. Mutta varsinaiset isot rahat tulevat öljystä ja bensiinistä.”

”Eikö se ole melkoinen loikka?”

”Vahinkoloikka, ilmeisesti. Isoisoisoisäni sijoitti aloittelevaan öljy-yhtiöön tukeakseen vanhaa venäläistä ystäväänsä. He alkoivat porata, ja heillä sattui olemaan tuuria.”

”Aika kiinnostavaa, että sanot *he*, kun puhut Bernaborgeista.”

Axel pohti hetken. ”En ole koskaan miettinyt sitä, mutta se on totta. Magdalena-mummi sanoo *me*, ja me muut Halleholmit sanomme *he*. Olet oikeassa. Se on outoa, nyt kun sitä ajattelee.”

”Ja Bernaborgien nimi tulee katoamaan.” Lovisa tuijotti takan hii-
puviin liekkeihin. ”Harmi. Se on kaunis nimi.”

”Totta, mutta tekaistu. Bernaborgit taisivat olla alun perin Karls-
soneita. Aivan niin kuin Halleholmit olivat alun perin Pehrssoneita.”

”Oletko koskaan ajatellut lisätä Bernaborgia nimeesi? Jatkaaksesi
sitä?”

”Bernaborg-Halleholm? En ole, mutta eihän sitä koskaan tiedä.
Ehkä, jos saan lapsia. Mutta palataanpa asiaan, tuletko jouluna kans-
sani Halleholmin kartanoon?”

”Emmekö me voisi pitää omaa pientä joulujuhlaa täällä ennen
kuin lähdet kartanoon ja minä avaan Leipomon?”

Axel näytti vaivaantuneelta. ”Minun odotetaan jäävän sinne yöksi
jo aatonaattona.”

Lovisa tunsi leukaperiensä kiristyvän. ”Miksi? Sinulla on oma elä-
mäsi. Jopa oma asuntoi.”

”Se on perinne.”

”Mutta perinteet muuttuvat, kun kasvamme aikuisiksi. Eihän
mikään pysy ennallaan.” Lovisa siveli sormellaan kaakaomukin reu-
naa yrittäen niellä pettymyksensä ja keksiä jonkinlaisen kompromis-
sin. Hän vilkaisi ylös Axeliin. ”Tule Etelä-Halleholmiin illallisen jäl-
keen. Voin hakea sinut. Tiedät kyllä, että olisit erittäin tervetullut.”

”En minä voi häipyä jouluaattona. Menemme aina yhdessä kes-
kiön messuun.”

”Niin mekin. Alkaa pikkuhiljaa vaikuttaa siltä, että tapaamme sit-
ten vain kirkossa.” Lovisa nousi seisomaan. ”Mutta miksi edes kysyit,
miten haluan viettää joulua, jos et aio olla maisemissa?”

”Koska haluan, että keksimme jotain.” Axel puhalsi kynttilät sam-
muksiin. ”Tämä ensimmäinen vuosi ilman isää on hankala. Voisit
ainakin yrittää tulla minua puolitiehen vastaan.”

”Ai niin kuin puolitiehen kahden niemen väliin, tuonne rantalaiturille? Ehkä annammekin vain toisillemme kiikarit joululahjaksi, niin voimme tiiraila toisiamme Etelä-Halleholmista ja Halleholmin kartanosta ilman, että kummankaan täytyy lähteä kotoaan.” Lovisa yritti pitää kiinni tuohtumuksestaan samalla kun kuvitteli heitä tähyilemässä toisiaan Halleholmin kaksoisniemien kärjistä. ”Nimittäin minun nähdäkseni sinä et aio antaa tuumaakaan periksi.”

Axel pudisti päätään. ”En halua riidellä. Olemme molemmat väsyneitä, ja nyt myös ärtyneitä. Mennään nukkumaan.”

Lovisa oli juuri vaipumassa levottomaan uneen, kun tunsu Axelin käsivarren kietoutuvan vyötärönsä ympärille. Miehen nenä painautui hänen niskaansa.

”Rakastan sinua”, Axel kuiskasi.

Lovisa vastasi puristamalla tiukemmin hänen käsivarttaan.

Luku 3

Sunnuntai-iltapäivänä Leipomon kahvilasalin jokainen pöytä ja lounge-puolen jokainen nojatuoli oli varattu. Puheensorina ja lusi-koiden ja kakkuhaarukoiden kilinä kantautuivat keittiöön ja sekoituivat kahden aamusta asti taukoamatta pyörineen tiskikoneen huminaan ja kohinaan.

Lovisan vatsan kurina säesti muuta melskettä, mutta ruokatauolle ei ollut aikaa. Hän jatkoi kuorruttamista ja siivuttamista ammattilaisen nopeudella ja tarkkuudella. Jokainen leivonnainen oli täysin identtinen edellisen kanssa.

Tilda, Lovisan uskollinen apulainen, joka palveli asiakkaita Lovisan leipoessa, työnsi päänsä salin ja keittiön välisestä heiluriovesta. ”Viimeinenkin halloweenkakku on noudettu, mutta zombiviipaleet loppuvat kohta.”

”Sain niitä juuri valmiiksi.” Lovisa porhalsi salin puolelle ja työnsi tarjottimen täynnä tuoreita vaniljazombiviipaleita kylmävitriiniin. ”Se oli viimeinen satsi. Enempää ei tule, laitamme ovet säppiin tunnin päästä. Kiitos, että olet hoitanut yksin koko sirkuksen täällä. Ehdin tuskin hengittää keittiössä, saati sitten tulla auttamaan.”

”Aina kun ihmiset vähän jahkailevat tilaustensa kanssa, niin pärjään kyllä, mutta jos tämä jatkuu tällaisena, me tarvitsemme toisen käsiparin.”

Julia ilmestyi *Yksityinen*-kyltillä varustetusta ovesta, josta pääsi sivuaulaan sekä portaisiin, jotka johtivat toisen kerroksen ateljee-

seen ja Lovisan kolmannen kerroksen asuntoon. ”Jesus, onpa täällä hulina.”

”Niinpä, puhuimme juuri, että tarvitsemme kohta yhden käsiparin lisää auttamaan tarjoilussa”, Tilda sanoi.

Lovisa pyyhki kädet esiliinaansa. ”Äiti lupasi auttaa joulusesongin aikana viikonloppuisin, jos häntä tarvitaan. Marraskuussa hän menee käymään Johannan luona, mutta palaa joulukuun ensimmäisellä viikolla.”

”Johannan?” Tilda kysyi.

”Hän on minun vanhin siskoni, joka asuu New Yorkissa.”

Tilda läimäytti otsaansa. ”Kyllähän minä sen tiesin.”

Julia otti marenkikummituksen ja merkitsi ostoksen tiskin takana olevaan muistilappuun.

”Tykkään äidistäsi. Omani tuntuu vetäytyvän päivä päivältä enemmän omiin maailmoihinsa.”

Tilda mutristi suutaan kysyvästi. ”Olenko tavannut äitiäsi koskaan?”

Julia nyökkäsi. ”Silloin, kun täällä oli ne uudelleenavajaiset.”

”Désirée ja Julia lahjoittivat meille ex libris -tarrat kirjastoamme varten”, Lovisa sanoi.

”Ruskeat silmät, vaalea polkkatukka, hiuspanta?” Tilda kysyi.

”Juuri hän”, Julia vastasi. ”Lovisa, tilasitko uudet kirjat jo?”

”Eilen. Saimme tilattua kaiken mitä ideaboksissa pyydettiin, ja pari sataa kruunua jäi vielä ylikin. Ja saimme toimituksen ilmaiseksi, koska tilasimme niin paljon.”

”Kerron Magdalena-mummille. Hän ilahtuu. Omalla tavallaan hän on melkoinen hyväntekijä.”

Kahvilan ulko-oven yllä oleva kello kilahti, ja kaksi pientä kummitusta pitkissä valkoisissa lakanoissa ja sammakkokumisappaissa ilmestyi oviaukkoon.

Julia henkäisi ja tarrasi kauhuissaan kurkkuunsa. ”Haamuja!”

Pikku kummitukset kikattivat.

”Buu!” toinen huusi.

Ellen Halleholm tuli sisään. ”Hys, Lyon. Ei niin kovaa, kultaseni.” Levellä amerikkalaisaksentilla lausuttu komento sai pikkupojan hiljenemään.

”Lupasin lapsille halloweenkuppikakut”, Julia sanoi Lovisalle.

”Mietinkin, miksi oikein olet töissä sunnuntaina.”

”Olen ollut yläkerrassa viimeistelemässä... tuota, erityistilausta, mutta oikeastaan tulin kyllä tapaamaan lapsia. En näe heitä enää niin paljon, kun en asu Halleholmin kartanossa. Yritän edelleen väistellä Reubenia. Tuskinpa me tulemme koskaan ymmärtämään toisiamme, mutta ainakaan emme riitele, jos pysymme pois toistemme jaloista.” Julia hymyili moitteettomasti pukeutuneelle kälylleen. ”Ellen on oikea pyhimys.”

”Voisinko jättää lapset hetkeksi tänne?” Ellen tiedusteli. ”Käväisen nopeasti Gretan Viherhuoneessa. Tänä jouluna laitan kaiken peliin ja kasvatan omat amaryllikseni, sipulista saakka.”

”Hyvä ajatus”, Lovisa sanoi. ”Minulla on tuolla ulkona valtavan kokoinen kasvihuone, joka on pitänyt jo pitkään ottaa käyttöön.”

”Kysypä Algotilta vähän vinkkejä. Hän kertoi aiemmin tällä viikolla, että hän on Halleholmin kartanon entinen pääpuutarhuri”, Ellen sanoi.

”Ja käsittääkseni erinomainen sellainen”, Lovisa vastasi. ”Gretan mukaan Algot saa kasvin kuin kasvin virkoamaan, vaikka ne olisivat kuinka henkitoreissaan. Hän antaa Algotille aina kaikki ruukkukasvit, jotka näyttävät täysin kuolleilta, ja Algot palauttaa ne parin kuu-kauden kuluttua täydessä kukassa.”

Ellen pullisti poskiaan. ”Se vaatii melkoisia taitoja.” Hän kääntyi lastensa puoleen. ”Kullanmurut, olkaa kiltisti. Tulen ihan kohta takaisin.”

Tuntia myöhemmin Leipomo oli suljettu ja tyhjen pöytien yllä leijaili hyvää tekevä hiljaisuus. Tilda oli lähtenyt kotiin, ja lapset olivat yläkerrassa Julian ja Komistuksen kanssa. Kontrasti aiempaan kahdeksaan tuntiin tuntui samalta kuin paahtava aurinko, joka ilmestyi esiin ukkosmyrskyn jälkeen. Molemmat olivat omalla taval-

laan viehättäviä, mutta kumpaakaan ei kestänyt pidemmän päälle.

Lovisa teki itselleen latten ja otti vitriinistä lihapullapatongin. Hän istahti tuoliin Elleniä vastapäätä. ”Oletko ihan varma, etten voi tarjota jotain?”

”Ihan varma. En käsitä, että olen ollut täällä jo yli tunnin. Yleensä teemme vain pikapiipahduksia, ettemme ehdi aiheuttaa kaaosta. Täällä vaikuttaa olevan kaikki todella hyvin.”

”Kiitos, näin on. Ja arvaa mitä – jotkut tulevat tänne vain nähdäkseen Komistuksen. Sillä on nyt lounge-puolella kori, jossa se voi pitää vastaanottoa. On käynyt ilmi, että nyt kun se tunnetaan kaupungin kovimpana kollina, niin sen fanijoukko kasvaa koko ajan. *Halleholmin Kronikan* Oliver Rönngren on tulossa kuvaamaan sitä tällä viikolla. Hän haluaa kirjoittaa adventtisunnuntain lehteen jutun siitä, millaisia vaaroja eläimet ja kynttilät yhdessä voivat aiheuttaa.”

”Hyvä idea.”

”Ja nyt ala kertoa”, Lovisa hoputti, ”miten Halleholmin kartanon sisustusprojekti sujuu? Toivottavasti Reuben piti sanansa ja antoi sinulle vapaat kädet.”

”Kyllä hän piti”, Ellen vastasi. ”Minä ihan oikeasti uskon, että hän haluaa saada välimme korjattua.”

”Entä sinä? Haluatko samaa?”

He katsoivat toisiaan tavalla, joka ei sallinut epärehellisyyttä.

”Aluksi en halunnut, aloin jopa etsiä omaa asuntoa kartanon lähitöltä. Mutta kun Reuben pyysi, että remontoisin kartanon paikaksi, jossa me kaikki voisimme olla onnellisia, minusta tuntui, että olin sekä hänelle että lapsille velkaa sen, että edes yrittäisin.” Ellen hymyili täydellistä newyorkilaishymyään, jossa hehkui nyt myös aivan uudenaista tyytyväisyyttä. ”Ja olen iloinen, että tein niin.”

”Siinä tapauksessa toivotan sinulle onnea matkaan. Olen iloinen puolestasi, ja Reuben on mielestäni helkkarin onnekas. Mitä osia kartanosta aiot uudistaa? Oletko tyytyväinen isäni työntekijöihin?” Lovisa irvisti epäreilulle kysymykselleen, mutta sopimus Halleholmin kartanon mittavasta remontista oli palauttanut paikallisten luotta-